

PRESS REPORTS ON UKRAINE AND UKRAINIANS.

POLAND SPURS COURTS TO STOP A CRIME WAVE.

Summary Powers Given to Judges — Will be Applied Also to Ukrainian Terrorists.

Wireless to The New York Times.

Summary procedure in the criminal courts of Poland was decreed today by President Moscicki in case of robbery, high treason or offenses against the public or individual security or private or public property.

The order was necessitated by recent sabotage and murders in Eastern Galicia and an ever-rising crime wave which is sweeping the whole country. The procedure also is generally regarded as a better method to deal with Ukrainian terrorist activities than last year's pacification.

In Cracow last week there was a regular battle between a safe-breaker's gang and police conveying some of the gangsters to prison. At Vilna a police search for train wreckers led to several mishaps. In the capital no day passes without robbery and murder.

Ordinarily several months are needed for the courts to go through the complicated legal machinery to reach a final verdict. Introduction of summary jurisdiction will enable the ordinary criminal court to constitute itself an emergency court and pass a final verdict in three days.

(The New York Times, Saturday, Sept. 5, 1931).

By the introduction of summary procedure in the criminal courts of Poland decreed by President Moscicki the Polish government is carrying out its threat to introduce against the Ukrainians methods more severe than the notorious "pacification" of Eastern Galicia of the autumn 1930.

The threat was uttered by General Skladkowski, the Polish Minister of the Interior, in the House of the Sejm of the Polish Parliament, on January 26, 1931. In the course of the debate in that House on the expediency and legality of the wholesale official massacres directed against the Ukrainian race under the pretext of counteracting the wave of arson, the General defended the Polish government by stating that "the strong Government had to choose between the martial law, which would have resulted in shooting down people, and the use of police in the manner used during the "pacification".

(Cf. The Kurjer Warszawski, Warsaw, January 27, 1931).

By this piece of leniency of "pacification" as compared with the summary court proceedings,

the General left no doubt that summary court proceedings could be used by the Government with still greater severity than was the wholesale reprisals during the so-called pacification. This method of dealing with terrorist acts is now introduced by the Polish government. The summary method leaves the Government a free hand to try them by a tribunal without jury, and to execute the sentence without appeal being taken to a higher court).

OPPRESSION IN POLAND.

(From a Correspondent).

Among abuses in post-war Europe the worst are the minority violations of the "Minorities Treaty" by the Polish State. With only a very few shining exceptions, like Estonia, all the new European States (and some of the old as well) have committed similar violations. But in Poland they have acquired a primary international importance, both by reason of their barbarism and their abundance, and also by reason of Poland's peculiar position between Russia and Germany. Poland has become a test case by which the Minorities Treaties as a system stand or fall, and with them whole political and social order in Eastern Europe.

The new European frontiers are anything but ideal. But whether to change them is practical politics may be doubted. Old wounds are not healed by being reopened. The wrong done and the dangers created by these frontiers were recognised by those who made them. The wrong done and the dangers created by these frontiers were recognised by those who made them.

Twelve years have passed since the Minorities Treaty was signed. Not a month, not a week, hardly a day, in those twelve years, has passed without some violation of that Treaty by the Poles. Violation reached its climax last year. The facts about the "Pacification of Eastern Galicia" (as the sanguinary outrages and the destruction of property by Polish cavalry and constabulary in the Ukraine last autumn are officially termed) are now so familiar and so indubitably established that they need not be repeated here. The outrages committed in Polish Upper Silesia are equally familiar. Well-known, too, are the attempts at denial, first and then, when denial was found to be useless, at excuse and palliation—the wretched story produced by the "Polish Press Bureau" in London, for example, and the frothing stream of propaganda that pours down on newspaper offices and on Members of Parliament. Less familiar is the terrorisation of the White Russian minority by the Poles, though it may not always

remain so, for a primitive peasant population that is hardly aware of the League's existence and has never had any experience of democratic institutions may find other and more dramatic means of ending the world's attention to its wrongs.

But whether familiar or not, the facts are there. Some of them—for example, the Silesian outrages—have been established by the League itself. And yet the violations go on as though the Minorities Treaty, the League, and public opinion did not exist. Thanks to Mr. Henderson the Poles were left in no doubt at the last meeting of the Council that the atrocities committed in the Ukraine were a serious matter and that the Poles had better compose their quarrel with the Ukrainians before the next meeting of the Council. Representations of particularly severity were made at Geneva as a result of the petition found to be fully justified—of the German Minority in Upper Silesia. The Committee of Three, appointed by the Council to inquire into the working of the Polish "agrarian reform law," found that the law was applied with unfair discrimination against German landowners. The evasions and falsehoods with which the Polish Government tried to hoodwink the eminent and dignified jurists of the Committee are very amusing to read—they were exposed by the Manchester Guardian's the other day when it published the relevant correspondence that passed between the Committee and the Polish Government.

But representations, inquiries, and publicity have all been in vain. The Poles have made no serious attempt to settle their dispute with the Ukrainians. Nothing has been done to punish those responsible for the atrocities or to compensate the victims for bodily injuries and damaged property. In Upper Silesia and in the so-called "Corridor," the disabilities inflicted on the German Minority have increased instead of diminished. Terroristic pressure, arrests, beatings, unfair discrimination, economic boycott—they all go on, as though nothing whatever had been said. They all work like the co-ordinating parts of a tyrannical system that presses now on individuals, now on whole categories of persons. Even the rulings of the Polish court will sometimes flout the Treaty (in this respect, too, Poland does not stand alone). One only has to imagine what would happen if Germany were to pass a law contravening the Treaty of Versailles, to realise that there are still two measures of international justice to-day—one for the victors, another for the vanquished. The mere doubt that the Austro-German customs agreement does not conform to international law was

enough to create a hostility that has not died down even yet. But apart from any judicial considerations, how can there be any confidence in Poland's future if the Minorities—who make up a third of her population—are driven to think only one thought above all other thoughts, namely, how to shake off intolerable oppression? Of what use is Poland's great army when, as every one at all acquainted with the present state of Poland knows, whole divisions will mutiny the moment war breaks out, and enemies will arise not only in the East or from the West, but in thousands of towns and villages behind the Polish line?

How can there be an enduring peace between Germany and Poland if the German Minority is oppressed year in, year out, and all the German Government can do at Geneva remains unavailing? How can Germany remain in the League if one of the League's primary functions, the protection of Minorities, remains unfulfilled? And how can there be a League at all without Germany?

In such a situation Poland could hardly reckon on much sympathy, seeing that she herself would have brought that situation about. She would, no doubt, appeal for help—as she did in 1920—but help so that Poland's frontiers remain as they were before and so that the Minorities can be oppressed all over again must never be given. Help, if any, can be given only on condition that there is a new Poland in which (promises, pledges, and treaties having proved worthless) there will be no Minorities to oppress.

Would it not be better if those principles were observed which, although they may seem remote and academic now, are yet the conditions on which Poland came into existence, and on which she may pass out of existence? Would it not be better if the Minorities Treaty were kept and if the Ukrainians were given Home Rule before it is too late? And would it not be a good thing if the League and the Assembly were to pay attention to these matters next month, even if they are not on the agenda?

(The New Statesman and Nation, London, England, Aug. 29, 1931).

enough to create a hostility that has not died down even yet. But apart from any judicial considerations, how can there be any confidence in Poland's future if the Minorities—who make up a third of her population—are driven to think only one thought above all other thoughts, namely, how to shake off intolerable oppression? Of what use is Poland's great army when, as every one at all acquainted with the present state of Poland knows, whole divisions will mutiny the moment war breaks out, and enemies will arise not only in the East or from the West, but in thousands of towns and villages behind the Polish line?

How can there be an enduring peace between Germany and Poland if the German Minority is oppressed year in, year out, and all the German Government can do at Geneva remains unavailing? How can Germany remain in the League if one of the League's primary functions, the protection of Minorities, remains unfulfilled? And how can there be a League at all without Germany?

In such a situation Poland could hardly reckon on much sympathy, seeing that she herself would have brought that situation about. She would, no doubt, appeal for help—as she did in 1920—but help so that Poland's frontiers remain as they were before and so that the Minorities can be oppressed all over again must never be given. Help, if any, can be given only on condition that there is a new Poland in which (promises, pledges, and treaties having proved worthless) there will be no Minorities to oppress.

Would it not be better if those principles were observed which, although they may seem remote and academic now, are yet the conditions on which Poland came into existence, and on which she may pass out of existence? Would it not be better if the Minorities Treaty were kept and if the Ukrainians were given Home Rule before it is too late? And would it not be a good thing if the League and the Assembly were to pay attention to these matters next month, even if they are not on the agenda?

(The New Statesman and Nation, London, England, Aug. 29, 1931).

ЯК МИ ПОМАГАЄМО РІДНОМУ КРАЄВІ.

ФІЛАДЕЛФІЯ, ПА.

Зі свята Сергія на інваліда. Українська православна громада виступила пам'яті померлих святих України впродовж обходу на Зелені Святи. Єпископ о. Теодорівич в акті свідчення відправив похоронну службу Богу і помісним боготворенням о. Владислава склав заступництво промову. Від вірників говорив Н. М. Свистун.

По поминаннях богослужіння зарекоменду збірку на інваліда, котрі приписали \$25.58. По одному доларові зберігали: Т. Свистун, Я. Хмелник, П. Поперечний, Н. Ворончак, Н. Самбір, п. Сорока, п. Рубат, Д. Перчат, Т. Іваків, К. Ткач, Ст. Сальо; по 60 ц. і. Сорока, п. Білін, п. Ванчур, п. Довгань. Дрібними жертвами зібрано \$8.58, а \$4 пришло з надлишки з трока, що возив громадянина на синах 23-го і Брану вул.

Всього разом було \$25.58, котрі висладо на Об'єднання і призначення на інваліда.

Сріпці.

Відважний.

— Ти така невеличка, а твій суджений такий великий, твій висомий... Не боїшся його? — Коби я лише дала йому до кишені, то вже дам собі раду.

ВІСНІ З СІЧОВОГО БАЗАРУ "СУРМА".

103 АВЕНЮ А, НЬЮ ЙОРК.

Зі свята Сергія на інваліда. Українська православна громада виступила пам'яті померлих святих України впродовж обходу на Зелені Святи. Єпископ о. Теодорівич в акті свідчення відправив похоронну службу Богу і помісним боготворенням о. Владислава склав заступництво промову. Від вірників говорив Н. М. Свистун.

По поминаннях богослужіння зарекоменду збірку на інваліда, котрі приписали \$25.58. По одному доларові зберігали: Т. Свистун, Я. Хмелник, П. Поперечний, Н. Ворончак, Н. Самбір, п. Сорока, п. Рубат, Д. Перчат, Т. Іваків, К. Ткач, Ст. Сальо; по 60 ц. і. Сорока, п. Білін, п. Ванчур, п. Довгань. Дрібними жертвами зібрано \$8.58, а \$4 пришло з надлишки з трока, що возив громадянина на синах 23-го і Брану вул.

Всього разом було \$25.58, котрі висладо на Об'єднання і призначення на інваліда.

ВІСНІ З СІЧОВОГО БАЗАРУ "СУРМА".

103 АВЕНЮ А, НЬЮ ЙОРК.

Зі свята Сергія на інваліда. Українська православна громада виступила пам'яті померлих святих України впродовж обходу на Зелені Святи. Єпископ о. Теодорівич в акті свідчення відправив похоронну службу Богу і помісним боготворенням о. Владислава склав заступництво промову. Від вірників говорив Н. М. Свистун.

По поминаннях богослужіння зарекоменду збірку на інваліда, котрі приписали \$25.58. По одному доларові зберігали: Т. Свистун, Я. Хмелник, П. Поперечний, Н. Ворончак, Н. Самбір, п. Сорока, п. Рубат, Д. Перчат, Т. Іваків, К. Ткач, Ст. Сальо; по 60 ц. і. Сорока, п. Білін, п. Ванчур, п. Довгань. Дрібними жертвами зібрано \$8.58, а \$4 пришло з надлишки з трока, що возив громадянина на синах 23-го і Брану вул.

Всього разом було \$25.58, котрі висладо на Об'єднання і призначення на інваліда.

ВІСНІ З СІЧОВОГО БАЗАРУ "СУРМА".

103 АВЕНЮ А, НЬЮ ЙОРК.

Зі свята Сергія на інваліда. Українська православна громада виступила пам'яті померлих святих України впродовж обходу на Зелені Святи. Єпископ о. Теодорівич в акті свідчення відправив похоронну службу Богу і помісним боготворенням о. Владислава склав заступництво промову. Від вірників говорив Н. М. Свистун.

По поминаннях богослужіння зарекоменду збірку на інваліда, котрі приписали \$25.58. По одному доларові зберігали: Т. Свистун, Я. Хмелник, П. Поперечний, Н. Ворончак, Н. Самбір, п. Сорока, п. Рубат, Д. Перчат, Т. Іваків, К. Ткач, Ст. Сальо; по 60 ц. і. Сорока, п. Білін, п. Ванчур, п. Довгань. Дрібними жертвами зібрано \$8.58, а \$4 пришло з надлишки з трока, що возив громадянина на синах 23-го і Брану вул.

Всього разом було \$25.58, котрі висладо на Об'єднання і призначення на інваліда.

ВІСНІ З СІЧОВОГО БАЗАРУ "СУРМА".

103 АВЕНЮ А, НЬЮ ЙОРК.

Зі свята Сергія на інваліда. Українська православна громада виступила пам'яті померлих святих України впродовж обходу на Зелені Святи. Єпископ о. Теодорівич в акті свідчення відправив похоронну службу Богу і помісним боготворенням о. Владислава склав заступництво промову. Від вірників говорив Н. М. Свистун.

По поминаннях богослужіння зарекоменду збірку на інваліда, котрі приписали \$25.58. По одному доларові зберігали: Т. Свистун, Я. Хмелник, П. Поперечний, Н. Ворончак, Н. Самбір, п. Сорока, п. Рубат, Д. Перчат, Т. Іваків, К. Ткач, Ст. Сальо; по 60 ц. і. Сорока, п. Білін, п. Ванчур, п. Довгань. Дрібними жертвами зібрано \$8.58, а \$4 пришло з надлишки з трока, що возив громадянина на синах 23-го і Брану вул.

ТАРЗАНІВ СИН.

Хлопець був здивований, побачивши на ліску сідан підвояси ніг. Сідан були свої і між ними було видно сідан ні білих людей, вилуч у шкільні черевички. Сідан казали на те, що тут не мало пройшло велика ватага людей, мабуть, вандруючи на північ до якоїсь оселі. Хлопець захопився бажанням їхати сіданми, щоб дізнатися ватагу. Мала не хотіла йти ватага до людини, де корилися хлопці, який був для неї синім мильничого хороба.

Мала не могла його переконати й мусіла йти за ним. За якийсь час вони підійшли близько до задньої сторожі, що охороняла вандруючи групу людей. Біла тузіна чорних людей десь титар, а їх підганяли батогами білі люди, які видно пошисали. Великий білі люди били в стираний спосіб чорних по їх відкритих спинах. Хлопець від гніву хотів кинути, але принусив гоубу й тяжко відхну.

Ті білі нарі, на велику малу зробила прикрі враження й вона з докором сказала хлопцям: "Так отці ти потвори, яких ти хотів дізнатися й може навіть пристати до них?" Вони харизми! відповів хлопець. Та всеж я хотів дізнатися їх, де знаходиться бачий порт, а потім. Акуте, ми, лішимо їх". Сказавши це, він швидко пішов у напрямку до ватаги людей, старавшись скоріше дізнати їх. Він був уже недалеко, коли один з білих людей побачив його.

Та дивини почала алпмучи, кричати й односторонньо підлісав рушником, діляючи у хлопця. Кула вилала чорного хлопця на землю й сипалася білі його ніг. Негарно учився другий стрік і кула просвітлила над головою хлопця. Він скопив до дерева й притисався, щоб уникнути від кула. Мала також захопилася за деревом позаду хлопця. Вони зробили це так скоро, що білі люди були здивовані, де поділися мала й хлопець.

Петро Фурка з Івано-Франківська в Неаполі з фотомікром, напавши на них, але побачивши, що Сурма Свистун, який не самі міне рекорди вилучити з кешей і залатати не вилучити кава собі, привівши. Він перший був такий комбінейн в Івано-Франківську.

ПЕТРО АРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК. ЗАЙМАЄСЬ ПОХОРОНАМИ В БРОУКЛІНІ, НЬЮ ЙОРК І ОКОЛИЦІ. Tel: Orchard 4-2568 NEW YORK CITY 129 E. 77 STREET.

ПЕТРО АРЕМА УКРАЇНСЬКИЙ ПОГРЕБНИК. БЕЗ РОБІНИЙ ЯК ДАЛЕКО ПОЗНАЄМОСЬ. Офіс: 448 AVON AVENUE. Phone: Telrose 3-8882, also Waverly 2-1636, NEWARK, N. J.